

संपर्क संपर्क संपर्क

ऑगस्ट २०१०

संपादक : अमिता मेहेर - सुहास कुलकर्णी

बोबडे बोल
बाल नगरी
वि
रं
गु
ळा
अनुभवाचे बोल
यशोगाथा
भ्र
मं
ती
गुदगुल्य
घडामोडी
वा
ट
चा
ल
सा
हि
त्य
क्रीडाजगत

प्रकाशक: मराठी सोसायटी ऑफ बी. सी.

घडामोडी

2010/2011 New Marathi Board Members

New Comers to Vancouver :	Kalpesh & Deepali Shah Arjun & Tanvi Davle Bhavana & Nilesh Kulkarni Meeta Litake Sanjay Mhapankar
The India Day Celebration (for August 15, 2010) is being planned on Sunday, August 22, 2010 in a grand way at the Laxmi-Narayan Mandir, Surrey located south of Bear Creek park at 8321 140 ST Surrey, British Columbia V3W 5K9, Canada	
Ganesh Puja : 11 Sept 2010 , at VHP Temple, Vancouver.	
Marathi Society of BC Got Talent : Date to be decided (Nov 2010)	

President	Atul Parelkar
Vice President	Rasika Acharya
Secretary	Narahari Joshi
Joint Secretary	Suhas Kulkarni
social Secretary	Harshada Naik
Treasurer/Webmaster	Pallavi Purohit
Program Coordinator	Saurabh Ingale

SICK

बाल नगरी

***WE WROTE YOU THIS LETTER,
SO YOU COULD FEEL BETTER.
YOU HAVE A COLD,
YOU ARE LOOKING OLD.
YOU ARE STUCK IN BED,
YOUR FACE LOOKS RED.
I HAVE NO CLUE,
IF YOU HAVE A FLU.
HOPE YOU CAN KICK,
NOT FEEL SICK.
KEEP SHINING LIKE THE MOON,
GET WELL SOON!***

By :Khushi Meher

SAMPARK

Straight from the heart, savory, sumptuous
Amazing, awareness raising, able and ample
Mediating, meaningful, memorable, Marathi
Punctual, proper, powerful and penetrating,
Assisting, advertizing, advocating, arriving
Researched, radiating, refreshing reading
Keen, kind, knowlegeable and kaleidoscopic
That' how SAMPARK can be!

By: Vidyut Aklujkar

Looking Back

by Dr.Vinay Chaskar

वाटचाल

I wrote “A journey down the memory lane” in SUMPARK - on the occasion of 10th Anniversary of our Society. Since then many new members have arrived in “**beautiful British Columbia**” and I am tempted to write a similar article for their benefit. This updated version would serve to refresh old memories and hopefully, fire up enthusiasm of ALL.

An honest effort is made to highlight all the relevant and important events in the life-span of our Society. If by any chance, I have missed out something or misspelled any name, it is merely a coincidence and NOT INTENTIONAL (pardon my age- it is fast approaching 60).

I urge readers to point out my errors and suggest corrections (that way I am certain that they have managed to read the article in its entirety).

Oct. to Dec. 1993	<ul style="list-style-type: none"> • Several meetings were held at Gireesh and Jaya Muzumdar’s residence to discuss formation of Society. • A group of 30 or so comprising about 15 families decided to name the society as The Maharashtra Mandal of B. C. (CANADA) and publish a quarterly newsletter. • First newsletter was published in December 1993 by (late) Dr. Vasant Saklikar.
Jan. to March 1994	<ul style="list-style-type: none"> • Application was made to Registrar of Societies in Victoria and the authorities asked us to change the name. With everyone’s approval the new name was chosen as The Marathi Cultural Society of B.C. (CANADA). • The society was legally registered in March 1994 (S-31667). • Founding Directors: Dr. Vasant Saklikar, Shrikant Sugwekar, Dr. Vinay Chaskar, Narahari Joshi, Mrs. Jaya Muzumdar, Vinay Chhatre and Dilip Deshpande.
Oct. 1994	<ul style="list-style-type: none"> • Program by Dr. Vidyullekha Aklujkar to raise funds for the society. • Society logo was prepared by Raj Salvi.
Oct. 1995	<ul style="list-style-type: none"> • “Haasya-Dhaaraa” Program by Dr. Wagh and Raamdaas Futaane. • Society made application for charitable status to CRA.
March to July 1996	<ul style="list-style-type: none"> • Mrs. Rashmita Salvi took over the responsibility of Newsletter editing from Dr. Vinay Chaskar. • Fund raising program “Geet-Dhaaraa” by Atul Gokhale and friends to purchase P.A. system.
March 1997	<ul style="list-style-type: none"> • Newsletter was named as “SUMPARK”
July 1997	<ul style="list-style-type: none"> • “GEET-Dhaaraa – 2” by Atul Gokhale and friends at UBC International House.
Oct. 1997	<ul style="list-style-type: none"> • Program by Dr. Vidyullekha Aklujkar and (late) Dr. Rani Upadhye
May 1998	<ul style="list-style-type: none"> • Musical program by Sawani and Bela Shende
June 1998	<ul style="list-style-type: none"> • Walking club initiative by Gireesh Muzumdar called President’s walk
Sept. 1998	<ul style="list-style-type: none"> • Began participating in Terry Fox run as a group.
Oct. 1998	<ul style="list-style-type: none"> • Program by Vidyullekha Aklujkar and 3rd Geet - Dhaaraa by Atul Gokhale and friends (More than \$4500 were raised by way of GEET-Dhaaraa series).
1999	<ul style="list-style-type: none"> • Held regular programs- Holi/Gudhi-Paadwa, Picnic, Ganesh Chaturthi, Diwali,

	Christmas and published newsletters.
Jan.2000	<ul style="list-style-type: none"> • Society organized 1st Bhajan Sannelan to bring different communities together. More people came to know about our society as a result.
Aug. to Dec. 2000	<ul style="list-style-type: none"> • Mrs. Arpita Sahasrabuddhe took over as Sumpark editor from Vinay Chaskar. • Health and Wealth Seminar was arranged, Former by Dr. Mrs. Manik Chaskar and latter by Mr. Shrikant Sugwekar. • Fund raising program arranged for Gujarat Earth-quake victims.
Jan. 2001	<ul style="list-style-type: none"> • Tradition of Annual Bhajan sannelan was established and 2nd sannelan was arranged the society.
May 2001	<ul style="list-style-type: none"> • Vinay Chaskar and Atul Shah became co-editors of Sumpark.
June 2001	<ul style="list-style-type: none"> • Anu Rege designed web page for society, subsequently Mr. Sameer Fadnis took over this responsibility. • Some talented members arranged two short Marathi plays. The group was led by Mr. and Mrs. Vipat, Mrs. Paranjape, and Mrs. Sanjeevani Abhyankar.
April 2002	<ul style="list-style-type: none"> • Dr. Vasant Saklikar, Society's 1st president left us for heavenly abode.
May 2002	<ul style="list-style-type: none"> • Geet-Vasant program by talented Neeraja Aaptikar-Dange and her friends.
June to Dec. 2002	<ul style="list-style-type: none"> • New web site was designed by Sameer Fadnis. • Library was started with books donated by members and purchase of new books. • Society decided to form "Welcome committee" to help and assist newcomers to Metro Vancouver. Mr. and Mrs. Akolkar offered a free stay for newcomers.
May 2003	<ul style="list-style-type: none"> • Haldi-kunku program together with AGM to attract more members to the meeting.
Sept. 2003	<ul style="list-style-type: none"> • Sugam Sangeet program by Neeraja, Mohan Bhide and friends.
May 2004	<ul style="list-style-type: none"> • Geet Ramayan by Gopal Marathe from U.S. on AGM day. • A fridge magnet pad was distribute to all members to celebrate 10th anniversary year.
Aug to Dec. 2004	<ul style="list-style-type: none"> • Usual programs- Picnic, Ganesh Chaturthi, Diwali and Christmas.
May 2005	<ul style="list-style-type: none"> • Sanjay Upadhy's "Gappashtak" program at AGM.
June 2005	<ul style="list-style-type: none"> • "Yahoo groups" was initiated on web for society members by Mahesh Sathe
Aug. 2005	<ul style="list-style-type: none"> • Society name was changed to "The Marathi Society of B.C. (Canada) by making amendment in constitution to satisfy CRA requirement for Charitable Status application
Sept. to Dec. 2005	<ul style="list-style-type: none"> • All usual programs were arranged.
March 2006	<ul style="list-style-type: none"> • "Charitable status" awarded to the society due entirely to the efforts of Seema Chaskar (Historical details of many difficulties faced since the application was first made in 1995 were outlined in an editorial of Sumaprak in April 2006.
May 2006	<ul style="list-style-type: none"> • Health and Wealth seminar by Dr. Manik Chaskar and Shrikant Sugwekar.
2007	<ul style="list-style-type: none"> • With the in flux of new-comers, Society membership was on the rise considerably. • Akshay Parelkar started helping Narahri Joshi to operate P.A. system at Society functions.

2008	<ul style="list-style-type: none"> • In the capacity of, secretary of the Society Mrs. Rashmita Salvi regularly updated members of events on the web-site. More importantly, she planned every event meticulously to the last detail and instilled a sense of discipline during each program – in terms of RSVPing, collection of tickets, food preparation and distribution etc.. • For the first time “new faces” out-numbered the “older” members at Diwali function. • Mr. Narahari Joshi came on the Board to assist and guide other members. He is one of the strongest supporter of ALL society functions and has single-handedly managed P.A. system in every event.
2009	<ul style="list-style-type: none"> • 10th Anniversary of Bhajan Sammelan event organized by Society every January. • Board members were very dynamic and planned a memorable Diwali program and the biggest ever Christmas party attended by more than 130 people. Together with other Board members, Mrs. Rashmita Salvi took the lead and provided necessary drive and enthusiasm for all events. • Like many years in the past Mr. Ranganekar made “instant ice-cream” (the trick was use of liquid nitrogen as opposed to regular ice to freeze the liquid milk). • With efforts of Mr. Atul Parelkar and Ghanashyam Bhide “Kanekari” - one act program was organized. Mr. Vinay and Mrs. Rekha Chhatre offered their residence to conduct this program so as to save costs for the society and generate maximum funds for Mr. Kanekar. • Mr. Atul Parelkar established good rapport with BMM, North America and raised profile of our Society.
2010	<ul style="list-style-type: none"> • First -of- a-kind “Fun-fare” was organized by Mrs. Harshada Naik. A unique program was well attended. • Maharashtra day celebrated on May 1st at Killarney hall. • Mrs. Vaishali Bhide took initiative on organizing “Ladies get-together- Sakhi Sahavaas”. • After a gap of almost 2 years SUMPARK is revived. Thanks to Mr. Suhas Kulkarni and Mrs. Amita Meher who are co-editors.

I am aware that many of you have NOT attended AGM (for one reason or other) and hence are NOT aware of what **assets** Society has: (1) P.A. System complete with microphones, speakers, amplifier unit and spot Lights with stands; (2) small stage which can be assembled; (3) projector which can be hooked up with computer to show DVD’s and VCD’s on large screen or wall. However our biggest assets and strength lies in our volunteers and members who support all the activities of the society.

You will know them who they are if you attend functions. We always have fun and as a small group we interact a lot.

You will feel HOME away from HOME when you join our Society. But don’t take my word for it. See it and experience it for your self.

And after few years when you will **look back**, you will believe what I say.

'प्रेक्षणीय' स्थळे! नीरजा आपटीकर - डांगे बर्नबी

भारतामध्ये अजूनही बरीच लग्ने 'बघण्याचे' - दाखविण्याचे कार्यक्रम होतात. अर्थात ज्यांनी आपले लग्न स्वतः जमविले नसेल त्यांना 'स्थळे' पाहण्यावाचून पर्याय नसतो. लग्न करायचे असल्याने स्थळे पाहण्याचीही उत्सुकता असते. पण भेटण्या, दाखविण्याचे प्रसंग म्हणजे काही वेळा 'डोकेदुखी' होते. अशाच प्रसंगांतून 5 वर्षे गेल्यावर त्याचा वैताग म्हणून न बघता या प्रसंगांकडे गमतीशीर प्रसंग म्हणून बघितले व ते जमेल तसे शब्दांत मांडले. यात कुणाची टिंगलटवाळी, थट्टा करण्याचा हेतू नाही.

१९९४ ची गोष्ट. मी नुकतीच एम.एस्सी झाले होते व पुण्यात लगेचच नोकरी मिळाली. नोकरीत स्थिरस्थावर झाल्याबरोबर घरच्यांचे, मावश्या-आत्यांचे "वरसंशोधन" सुरू करू, असे पालुपद सुरू झाले. मी स्वतः कोठे जमवले नव्हते व मला लग्नाची घाई नव्हती. कोणी विचारल्यावर, "मला लग्न करायचे आहे, पण माझ्या मनाची तयारी झाली, की स्वतः सांगेन मग बघा," असे सांगायची काही महिन्यांनी माझ्या आई, मावशीने वेगवेगळ्या "वधू-वर सूचक" मंडळांतून फॉर्म आणले तेव्हा लक्षात आले, की फॉर्म भरण्याचे काम स्वतःच विचारपूर्वक करावे. आपल्या अपेक्षा परस्पर कुणी भरल्या तर नंतर बोलून उपयोग नाही. एकूण काय तर माझ्या काही अटी होत्या. त्यातून मी पुण्यात स्वतंत्र फ्लॅटमध्ये एकटी राहत होते. नोकरी संपली, की शास्त्रीय संगीत शिकण्यात मग्न होते. गाण्याचे कार्यक्रम करत होते. अधूनमधून "विपश्यना" शिबिरांना जायचे. एकही संगीताची मैफल ऐकायची सोडत नव्हते. नियमित भरपूर वाचन करत होते. थोडे लिहित होते. रोज पहाटे तास-दीड तास जिममध्ये जात होते. एकूण काय तर सगळे मजेत चालू होते. आता मावशी, आई यांना स्थळांचे पत्ते मिळू लागले. "नवरा" मला शोधायचा असल्याने स्वतः जाऊन माहिती आणत असे व स्वतः संपर्क साधे. आता प्रत्यक्ष भेटीचे कार्यक्रम सुरू झाले. कधी स्वतंत्रपणे तर कधी मावश्यांकडे, मैत्रिणी व शेजारीही काळजीत असल्याने बाई आमच्या घरीच प्रोग्रॅम करू म्हणून उत्साह दाखवित. नुकतीच माझी सातारची मैत्रीण लग्न होऊन पुण्याला आली. एका रविवारी अचानक आली नि म्हणाली, "नीरे, आपण जरा लक्ष्मी रोडवर जाऊन येऊ, भेट खाऊ." म्हटलं छान आहे आयडिया. बऱ्याच दिवसांच्या गप्पा होतील. मी पटापट आवरले नि बाहेर गेलो. थोडी खरेदी केली. आता भेट खाऊ म्हटल्यावर मैत्रीण म्हणाली, ""अगं, इथेच जवळ माझी एक आत्या राहते. तिला भेटू, थोडा वेळच अगदी. तिला बरेच दिवसांत भेटले नाही." म्हटलं, आपल्याच बऱ्याच दिवसांनी झालेल्या भेटीत हे आत्या प्रकरण कशाला? जाशील परत कधीतरी. ही बया आत्याकडे 10-15 मिनिटे जायचेच म्हणून हटूनच बसली. आम्ही नारायण पेठेतल्या जुन्या वाड्यात आलो. एकूण मोठे कुटुंब 30-40 लोकांचे. चुलत-मालत एकाच वाड्यात राहत असावेत. आत्याबाईंनी माझी अत्यंत आस्थेवाईकपणे ओळख करून घेतली. मी कुठे राहते? कुठे नोकरी करते? पगार कित्ती? माझी कायम पुण्यात राहायची इच्छा आहे का? आता मला शंका आली की हा "कट" आधीच रचला होता. मला राग, वैताग यायला लागला. माझी मैत्रीण तिच्या हिरव्या मांजरडोळ्यांनी "कसं ठकवलं" अशी बघत होती. आता आत्याबाईंनी विषयाला हात घातला. म्हणाल्या, "आमचा धाकटा लग्नाचा आहे. इंजिनिअर आहे. त्याला नोकरीची मुलगी हवी. आता त्याला बोलावते. तो मॅच बघतोय." आत्याबाईंनी भेट करून ठेवली होती. साधारण बशीच्या मधल्या गोलावर बसेल अशी नैवेद्याच्या आकाराची भेट दिली. पलीकडे खोलीतून क्रिकेट बघतानाटाळ्या, आरडाओरड ऐकू येत होती. जरा मी तिकडे नजर टाकली, तर साधारण 16 ते 40 या वयोगटांतील 12-15 मुले, बाप्ये होते. मे महिना असल्याने सगळे जण "उघडेबंब" बसले होते. शॉर्ट्स, फारतर लुंगी. एकूण असा कुटुंबकबिला आधी कधी बघितला नसल्याने डोक्याला मुंग्या आल्या. आत्याने नेत्रपल्लवीने चिरंजीवांना "आत ये" खुणावले. तोही पटकन आत आला नि ""आई काही काम आहे का?" असे विचारले. आत्याने माझी ओळख करून दिली. क्षणभर मुलाच्या चेहऱ्यावर प्रश्नचिन्ह येऊन गेलं. म्हटलं यालाही फसवला. आता समोरासमोर भेट झालीय म्हणून एकमेकांनी जुजबी प्रश्न विचारले. एकूण काही "क्लिक" झाले नाही. मैत्रिणीकडे पाहून आता सटक्या म्हणून उठले. तिच्या चेहऱ्यावर मात्र आपण फार मोठे काम केलंय असं दिसत होतं. आम्ही खाली उतरल्यावर त्या घरातील एकेक जण बालकनीतून रस्त्यावर डोकावले. आता मी मैत्रिणीवर चांगले "तोंडसुख" घेतले व असे समाजकार्य कल्पना न देता करू नको म्हणून धमकावले.

एकदा एक जोशी म्हणून फोन कामावर असताना आला व स्वतःच लग्नाचा असून कलारसिक असल्याचे सांगितले. हा जोशी एम.टेक होता व नाटकातून कामे करायचा. एकूण कलेबद्दल आस्था दाखविल्यावर मी व मावशी पुण्यात शनिवार पेठेत भेटायला गेलो. हा सांगलीहून त्याच्या मावशीकडे आला होता नि मावशी मंडईत गेली होती. नेहमीप्रमाणे बेसिक चौकशीनंतर त्याने, "तुम्ही रेडिओवर गाता का? लग्नानंतर नोकरी, मैफली करणार का?" विचारले. म्हणाले, "लग्नानंतर जो करिअरमध्ये आडकाठी आणणार नाही असा नवरा हवा आहे." यावर म्हणाला, "आपल्या बायकोने अनेक लोकांसमोर बसून गायचं हे आपल्याला पटत नाही. रेडिओ ठीक आहे. शिकवण्या ठीक आहेत, पण मैफली फारच होतं." एकूण रंग लक्षात आल्यावर आम्ही दोघी उठण्याच्या बेतात होतो. एवढ्यात जोशीबुवा म्हणाले, ""चहा दिला असता, पण मावशी घरी नाही आणि मला करता येत नाही. डब्यात बघतो काही चिवडा वगैरे सापडतंय का ते." माझ्या मावशीचे डोळे इतके मोठे व्हायला लागले, की पटकन उठलो नि येताना पुष्करिणी भेळ खाऊन आलो.

मी एकटी राहत असल्याने माझ्या मावशीने हे काम अत्यंत गंभीरपणे स्वतःकडे घेतले. अर्थात ती मला पूर्ण कल्पना घायची. एकटीने मुलाला भेटावे वा बरोबर कोणी असावे हे स्वातंत्र्य होते. मलाही काही माहिती मिळाली तरी तिला कल्पना देत असे. अशातच चक्क पत्रिका जुळली (मंगळामुळे फारशी जमत नसे) व केतकर नावाचे कुटुंब उपवर मुलासह मावशीकडे आले. कुटुंब पक्के कोकणस्थ. सगळे बसल्या बसल्या मुलाच्या वडिलांनी बोलायची सूत्रे हाती घेतली. या वेळी माझे वडील येऊ शकले. त्यांची नोकरी तेव्हा कर्नाटकात होती. शिक्षण, नोकरी याची जुजबी चौकशी झाल्यावर त्यांनी मला वाचनाच्या आवडीबद्दल विचारले. मी त्यांना प्रचंड वाचते म्हणून सांगितले. त्यावर त्यांनी पाच प्रसिद्ध मराठी लेखकांची नावे विचारली. ती सांगितल्यावर म्हणाले, की आता कोणत्याही लेखकाची पुस्तकांची नावे सांगा. ते झाल्यावर पु.लं.च्या व्यक्तिचित्रापैकी एक सांगा. माझी मावशी, तिचे यजमान व माझे वडील चाट पडून एकमेकांकडे पाहत होते. मावसभावंडे डोळे मिचकावून डोकावत होती. उपवर मुलगा ताठ पण शांतपणे बसला होता. त्याने व त्याच्या आईने अजूनपर्यंत एकही शब्द काढला नव्हता. माझ्या वडिलांनी न राहवून त्यांना सांगितले, की घरात साहित्याचे प्रेम आहे. त्यांचे वडील प्रसिद्ध साहित्यिक आहेत. घरातील सगळे वाचतात, लिहितात. केवळ मराठीच नाहीतर संस्कृत आणि इंग्रजीही. यानंतर काही मिनिटे एकदम शांतता पसरली. हे लोक निगडीहून आल्यामुळे चहा, पोहे व्यवस्थित झाले. मुलाच्या आवडीनिवडी कळल्या नाहीत. मथितार्थ काय, तर "वेळेचा अपव्यय". ही गोष्ट 15 वर्षांपूर्वीची. त्याही वेळी केवळ मुलगा, मुलगी बाहेर भेटणे सर्वमान्य होते; परंतु बरीच मुले, मुली कौटुंबिक दबावामुळे आईवडील व इतर नातेवाईकांसमोर भेटणे पसंत करीत. काहींच्या मते मुलीने अशा वेळी शक्यतो साडी नेसावी. काही ठिकाणी साडी नेसली की "काकूछाप" शिकका बसे. अशा प्रकारचे अनुभव खूप आले. त्यातच माझ्या "लॅब"मध्ये काम करणारी मैत्रीण एक बातमी घेऊन आली. तिच्या एका पंजाबी स्नेह्यांची भेट तिच्या घरी झाली होती. हे पंजाबी कुटुंब ज्यांच्या घरी भाड्याने राहत होते, त्यांचा मुलगा इंग्लंडला शिकत होता. हा मराठी होता. स्वतंत्र व्यक्तिमत्त्वाचा होता व तशाच मुलीच्या शोधात होता. जेव्हा या पंजाबी कुटुंबीयांनी माझ्याबद्दल सांगितले तेव्हा त्याला भेटण्यात रस वाटला. रविवारी माझ्या घरी भेटण्याचे ठरले. घरी मी सोडून कोणी नव्हते. मला वाटले कदाचित एकटा मुलगा येईल, पण त्याच्याबरोबर शर्मा पती-पत्नी, त्यांची 3 लहान मुले. 2-3 नातेवाईक असे आले. बा।परे एवढ्या लोकांना बसवावे कसे, ही पंचाईत. नेहमीची जुजबी माहिती विचारून झाल्यावर या पड्याने विचारले, की तो आता काही सामान्य ज्ञानाचे प्रश्न विचारेल, कारण त्याला उच्च बौद्धिक क्षमता, उच्च विचारांची जोडीदारीण हवी आहे. म्हणाले, की विचारा. ही वेळ नोकरी मिळवतानाही आली नव्हती. त्याचे प्रश्न सुरु झाले.

प्रश्न 1 : what is the non contagious disease that is the most common in the world?

माझे उत्तर : Tooth decay.

दुसरा प्रश्न आला, what is the largest mammal in the world? उत्तरले, Blue whale. अजूनही काही तर्कशास्त्रातील, पदार्थविज्ञानातील प्रश्न झाले. नशीब एवढेच, की त्या "शर्मा" कुटुंबाला फारसे मराठी कळत नव्हते. बिचाऱ्यांचे चेहरे मात्र एसटी स्टँडवर बऱ्याच वेळ गाडीची वाट बघणाऱ्या प्रवाशांसारखे झाले होते. म्हटले, "आता काही प्रश्न मी विचारू का?" म्हणाला, "जरूर, का नाही? मी स्त्री-पुरुष समानतावादी आहे."

माझी प्रश्न-

1. कुसुमाग्रज कोण?

उत्तर आले, "बहुधा लता मंगेशकरांच्या वडिलांना म्हणत असावेत!"

दुसरा प्रश्न विचारला, "कालिदास कोण होता?"

उत्तर आले, "माझ्या वडिलांना माहिती आहे."

मनात म्हटलं, आता काहीतरी वेगळं विचारू.

what is liberal and cyber feminism?

उत्तर वैतागून आले, "मुलींनी खूप करिअर करावे; परंतु 'फेमिनिझम' वगैरे मनात आणू नये. मी त्याच्या विरुद्ध आहे. भारतीय संस्कृतीत वाढलेल्या मुलींच्या तोंडी असले शब्द कसेतरी वाटतात.' मुलाचा चेहरा थोडा पडलेला वाटला. इतके लोक घरी आल्याने मात्र शेजारी मात्र "काय विशेष?" विचारू लागले.

अनुभव एक से एक येत होते. 'योग' मात्र येत नव्हता. अशातच मावशीने एक प्रोग्रॅम ठेवला. कुटुंब सुशिक्षित, छान; पण मुलगा प्रचंड लठ्ठ. पाहिला तेव्हा मला पसंत पडला नाही. मॅरेज ब्यूरोत मात्र तो कधी मध्यम जाड असतानाचा फोटो दिलेला. मुलगा स्वतःच्या खोलीत होता व मला तिकडे बोलावले. आपला वेळ वाया जातोय हे कळत होते, पण "आलिया भोगासी". 10 मिनिटे काढणे भाग पडले. जुजबी चौकशीनंतर त्याने बोलण्यास सुरवात केली. म्हणाला, "मी घेतो." विचारले, "अधूनमधून का पार्टीला?" म्हणाला, "आठवड्यातून नियमित दोनदा. वडीलच कंपनी देतात." विचारलं, "वाईन? बिअर?" म्हणाला, "हार्ड लिकरच लागते." त्याला मूल नको होते. मी 'थँक्यू' म्हणून उठले व निघाले. दुसरे दिवशी त्याच्या आईचा फोन- "मुलगी पसंत आहे.' मावशीने परस्पर "नाही" सांगितले.

माझी जातीपातीची अट नव्हती. एका सीकेपी कुटुंबाने संपर्क साधला. इथे मी एकटी त्यांच्याकडे गेले. मुलगा अमेरिकेतून आला होता. घरी मुलगा, त्याचे आई, वडील, आजी, आजोबा असे बसले होते. मुलाची आजी या वयातही सुंदर होती. मी जिथे बसले तिथे अगदी शेजारी येऊन बसल्या. बोलण्याची सुरवात आजींनी केली. त्या जुन्या काळात शिकलेल्या, गाणे गाणाऱ्या होत्या. मुलगा स्वयंपाकघरात स्वयंपाक करत होता. तोही बाहेर आला. दिसायला खूप नाजूक. देहबोलीही हळुवार. मुलाने स्वतः खायला, चहा वगैरे केले होते. मुलाच्या कानात डूल, मागे केस वळवून पोनीटेल होता. गळ्यात चांदीची चेन, बऱ्याच अंगठ्या, कडे घातलेले. शिऱ्याचा सुंदर सुवास येत होता. आजींनी सांगितले, ""शिरा, बटाटेवडे करण्यात याचा कोणी बाईसुद्धा हात धरणार नाही." त्याच्या पाककौशल्याचे खूप कौतुक वाटले. काहीबाही बोलणे झाले. "योग नसावा". मी उठू लागले त्यावर आजीबाई एक गाणे म्हण म्हणून मागे लागल्या. "हे श्याम सुंदर' गायले. त्यावर त्यांनी, त्या सुंदर गात असत; पण नवऱ्याने गाणे चालू ठेवू दिले नाही. म्हणून म्हाताऱ्याला शिव्या दिल्या. मुलाने हळूच सांगितले, की आता आजोबा ठार बहिरे आहेत. आजी उठू देईनात. त्यांना म्हणाले, की परत नक्की तुमच्याशी केवळ गप्पा मारायला येईन आणि सटकले. घरी आल्यावर झालेल्या प्रसंगाची हकिकत ऐकायला मावशी, आई यांचा फोन येई. या वेळचा प्रसंग सांगितल्यावर माझ्या आईने "शिवाजी महाराज", पेशवे यांची आठवण दिली. केस वाढविणे, कानात डूल, भिकबाळ्या हे भारतीय संस्कृतीचे अलंकार आहेत व ते जोपासणारे ग्रेटच. म्हटले, हेच माझ्या भावाने केले तर या काय कॉमेंट्स करतील ते विचारायला नको!

असे प्रसंगावर प्रसंग येत होते. न विचारता "बौद्धिक" घेणाऱ्यांची संख्या वाढत होती. आता सगळेच वैतागले होते. काही जण तर पसंत पडला नाही तरी "एँडजस्ट" कर म्हणू लागले. मी माझ्याशी ठाम होते. तडजोड करायची असेल तर कमी पगाराचा मुलगा चालेल, पण कष्टाळू, निर्व्यसनीच करीन, असे ठासून सांगत असे. केवळ आई-वडिलांच्या इस्टेटीवर टुकुमुकू करणारा आळशी मुलगा नको होता. असे करत 4-5 वर्षे झाली. लोक बिजवर, घटस्फोटांची माहितीही देऊ लागले. मनस्ताप वाढला. मला आतून आत्मविश्वास होता, की मला चांगलाच मुलगा मिळेल आणि तो प्रसंग आला पितृपंथरवड्यात. माझ्या मावशीकडे "डांगे" नामक फोन आला. तो माझ्या शाळामैत्रिणीचा चुलतभाऊ निघाला. मुलगा कॅनडात स्थायिक. कॅनेडिअन नागरिकत्व घेतलेला.

मला तर पुण्यात राहायचे होते, पण फोटो पसंत पडला. आता 'पुणे' हा मुद्दा पुढे काढू नये यासाठी 'बौद्धिक' घेतले गेले. बास झालं पुणं, पुष्कळ पुणं पालथं घातलं म्हणून झापूनही झालं. असो. त्यानंतर फोनवर बोलणे, Email (इमेलाइमेली) झाली व वाटलं हाच 'तो' असावा. त्यानंतर 3 महिन्यांनी तो पुण्याला आला नि तीन दिवसांत लग्न पार पडले. मला हवा होता तसा स्वप्नातला राजकुमार मिळाला. नि मी कॅनडावासी झाले. पुणे, पुण्यातील नोकरी, पुण्यातील गाणे सोडताना भयंकर वाईट वाटले, पण हा निर्णय नक्की शहाणपणाचा ठरला. गेली 9 वर्षे आम्ही सुखाने नांदत आहोत व दोघांचेही करियर उत्तम सुरु आहे.

यशोगाथा

Vidyut Aklujkar was invited to participate in a Rāmāyana Conference in Singapore. She presented her research paper there, on Sita-svayamvara in poetry in Images. She was also invited to take part while there in their local writers' group poetry reading session, called Shabda-gandha.

[vidyut1.JPG](#) [vidyut2.JPG](#)

Digvijay Sawant

Digvijay has achieved a rating of 1141 in chess. He competes with other players online and also plays face to face in the Port Coquitlam Wilson Center chess club.

Neeraja Aptikar-Dange

*Nominated for music score, Leo award for song " khub teri pagadi" movie Sindoor, 2010
*Award for achievement in Hindustani classical and semiclassical music by CIMC, Vancouver declared for 2011, announced in April 2010

बाल नगरी

Grouse Grind Experience

It's summer hoildays now and almost every weekend I go in the Poco Trails for biking. I also get to hear lots of stories from my Aai and Baba. They tell me stories of Shivaji Maharaj & about his forts. I asked them what did you do in your summer break? They said, they used to do all activities that I am doing in my summer break. While listening to the stories of Shivaji Maharaj, I remembered my parents saying that they had climbed Sinhagad fort which is in Pune, with their friends and relatives in their childhood. So I also wanted to get the same experience like they did and climb Sinhagad fort. But since it was not possible, I picked the Grouse mountain which is called the "Peak Of Vancouver".

On Saturday, the 25th July I climbed the Grouse Mountain in 1 hour & 30 min. While hiking I wanted to go off track but it was not safe. Me and my Baba's friend Nikhil were climbing together and my Aai and Baba were far behind and out of sight. I enjoyed every moment of the climb and loved the difficult parts of the grind. During my climb, I met this lady named Caroline. She was very happy to see me enjoying the grind. She told me about the Lumber Jack show and the Grizzly Bears and I was very excited to see them. She praised me for coming up this far and encouraged me to keep going at a steady pace.

After reaching at the top, I was little bit tired, but I loved the view of Vancouver city and later the Lumber Jack show and Grizzly Bears completely refreshed me. I came to know that Lumber Jack's job is very difficult but very interesting. We went further up the mountain in the open Chairlift to see the wind Turbine called "Eye of the Wind". I enjoyed the open Chairlift ride and saw tree tops. While coming down we came by Skyride and that was awesome.

I wish everyone climbs the Grouse mountain and enjoys the experience that I had. Whenever I get a chance to go to Pune, I am going to climb Sinhagad fort.

Thanks,

Digvijay Sawant

भ्रमंती

My Trip to Europe

It's remarkable how an entire continent, smaller than the country we live in, has more cultural diversity than the rest of the world. I'm talking, of course, about Europe. Although the countries I travelled to (England, France, Italy and Greece) were very close together, and sometimes even bordering each other, they could not be more different.

London, for instance, had a smog-like quality to its air, as if the population was made up of Fidel Castro and Cuban cigars. The rest of Europe, however had the cleanest air I've ever breathed. That's not to say that England was a bad country. When visiting the Tower of London, it's easy to see why it's known as the premier monarchy in the world. The opulence of the crown jewels shows how their monarchy enjoys life. Not to mention that luxury cars such as Bentleys, Rolls Royces, and even the extremely rare Bugatti Veyron were abundant on city streets. As for France, although the automobiles were more modest, the collection of artwork and historical artefacts more than made up for it. Of course, what first comes to mind is Leonardo Da Vinci's "Mona Lisa." However, another important artefact was the Hammurabe stone, in the Louvre museum, which was basically the first laws ever written, and broke the one law of ancient times : "Might is Right." Plus, you cannot forget the breathtaking bird's eye view of Paris from the Eiffel Tower.

The next place we visited was Italy, once the greatest civilization in the world. Remnants from those times were still present, such as the Coliseum (an ancient version of GM place) which would hold gladiator fights (an ancient version of UFC), and the Roman forum, which was the centre of the Roman civilization. We also visited the Vatican which rivalled the artwork of the Louvre, simply because of the Sistine Chapel, Michelangelo's magnum opus, and probably the most famous piece of religious artwork in western civilization. Also in Vatican was St. Peter's square and basilica, which has over two tons of gold. The last stop in Italy was Venice, which offered us a nice respite from sightseeing and museums, but just left us cruising the canals in the gondolas and marvelling how beautiful glass is made, in the Mecca of the glass world, Murano.

The last country for us to visit was Greece, the civilization even older than the Romans. When we saw the Acropolis, it was breathtaking, even though the long climb up already used up all my breath. Although much of the monuments had faded away, it's old splendour remained. The last destination was Santorini, a quaint little island in the middle of the azure sea with giant cliffs. Boat rides, fine food and stunning sunsets was what we consumed in our last days in Europe. And that is the way in which I would describe our trip: Magnificent!

Nikhil Gupta

Hard Questions, Simple answers

By Dr. Vinay Chaskar

ज्ञानसागरातील शिंपले

Has anyone asked you: (1) Why bad things happen to good people? (2) Why God allows sickness, suffering and death? (3) Why God can not prevent accidents, earthquakes, draughts or other natural calamities that kill people?

The list can go on and on and on. Especially when such questions are posed by the children, we find it difficult to answer them. But importantly what to do if these very questions arise in our own mind. Well, these days you can simply turn the computer “on” and “google” to find an answer. In this case “computer” becomes your “guru”.

Although there is a 50:50 chance that you will be satisfied by what you have read but there is much greater probability that you either will be confused or will end up having more questions than you originally had.

If one wants to improve their chances of success dramatically, the better approach is to find a “live guru” or read scriptures and most important of all – not to look for quick and instant answers. Patience and efforts are the two keys that certainly will help you most.

The wise and learned persons are able and willing to satisfy anyone’s query or doubt and hence they truly qualify to be GURU. In the context of “source” or “authority” of knowledge the Sanskrit word – Guru, has found its place even in the English dictionary and colloquial language.

Upon careful study one finds that for time immemorial Saints, Prophets and all the great thinkers have asked the very same questions and spent their lifetime in search of the answers. So what are these answers, you may ask.

All those who are in this world will encounter good and bad things during their life time.

This is the simple answer to the first question.

In scriptures - Ramayan and Mahabharat, there are many stories which tell that even the Gods were not immune from suffering during their life time. There is a well known story about Lord Shiva drinking “halahal poison” and suffering its consequences. Another famous example is about Lord Ram going to forest for 14 years instead of enjoying being a king. Then there are numerous instances when Gods had to fight with Daityas (Asur’s and Rakshas’s). And we all know well that a war or a battle can not be a pleasant experience. In the spiritual literature, sages (Rishis and Munies) have attempted to provide a valid answer to the first question.

Whatever exists in nature is subject to Change and nothing will remain same. This short answer to the second question implies that sickness, suffering and even death are part and parcel of a process of change. Through the study of scriptures one learns quickly that essentially the declarations of Sages are not too different from the findings of the present day scientists. Both say that modifications and alterations in the physical form are inevitable. In many respect the scriptural concepts of "Prakruti" and "Purush" are equivalent to those of "energy" and "matter" in the fields of science. This further suggests that science and scriptures are talking about the same TRUTH in different language.

Scriptures have provided an answer to the third and most difficult question for which science is still struggling to find an answer. **There is a supreme intelligent entity which is beyond change and is the "cause" of human existence. This self existent entity sustains all beings and non-beings and for the sake of our understanding Sages have named the entity as "Brahman".** There is no easy way to explain this concept, however, a better understanding is possible if one approaches GURU or takes up scriptural study. Just as the "darkness" vanishes in presence of "light", the "hard questions" you had will be answered when you gain "knowledge from the scriptures".

- ***Trying to change someone is a waste of time. The very thought of changing someone is saying that they are not good enough as they are, and it is soaked with judgment and disapproval. That is not a thought of appreciation or love, and those thoughts will only bring separation between you and that person.***

You must look for the good in people to have more of it appear. As you look only for the good things in a person, you will be amazed at what your new focus reveals.

- ***Be aware of the big difference between inspired action and activity. Activity comes from the brain-mind and is rooted in disbelief and lack of faith - you are taking action to "make" your desire happen. Inspired action is allowing the law to work through you and to move you.***

Activity feels hard. Inspired action feels wonderful.

by

Rhonda Byrne

गुदगुल्या

रात्र,,,,,,,,,,,,,ती,,,,,,,,,,,,,आणि तो
 काळोख्या रात्रीत खिडकीतून बाहेरच्या चंद्राकडे पहा
 बघ माझी चाहूल लागते का ?
 मागे वळून
 बिछान्याकडे पहा
 तो तसाच असेल विस्कटलेला
 त्याच्या जवळ जा
 बघ माझी चाहूल लागते का ?
 झोप येत नसली तरी झोपी जाण्याचा प्रयत्न कर
 कूस बदलू नकोस,डोळे झाकू नकोस
 सताड उघड्या डोळ्याने छताकडे बघ
 बघ माझी चाहूल लागते का ?
 डोक्याखालची उशी उचलून बघ
 पायावर रेंगाळणारी चादर वर खेचून बघ
 विस्कटलेले अंथरूण
 चाचपून बघ
 बघ माझी चाहूल लागते का ?
 आता मी नसल्याची खात्री झाली असेल
 डोळे बंद करून शांत झोपी जाण्याचा प्रयत्न कर
 पायाला कोणीतरी स्पर्श केल्याचा जाणवेल
 कानात गाणे गुणगुण
 ल्याचे ऐकू येईल
 पुन्हा एकदा उठून खात्री करून घे
 पण मी नसेन.....
 कुठेच नसेन.....
 कसा असणार,
 कालच ढेकुणाचे औषध
 सगळ्या घरात मारलेस,
 माझे अस्तित्त्वच नाहीसे केलेस,
 तुझ्या सगळ्यात जवळचा,
 ढेकुण

Internet Source: Searched by Amita Meher

सखी होईन जन्मभरी

तू आणि मी जाऊ गच्चीवरी ,
 काटला तुझा पतंग अलगद कोणी जरी ,
 गहिवर नाही मला येणार तुझा तरी.

तू आणि मी जाऊ जंगला मधून ,
 जरी देशील मला तू करवंदे पोटभरून,
 तरी जाईन मी तुला पाठ फिरवून .

तू आणि मी जाऊ दोघे अंगणात ,
 तुझ्या हाती आहे माझा हात ,
 पण बघू नको तू स्वप्न विराट .

तू आणि मी जाऊ दोघे बाजारी,
 तू जरी दिली मला भेट छान भारी ,
 तरी समजू नको मला तुझी मिरासदारी.

तू आणि मी जाऊ दोघे नदीवरी ,
 जरी गेलो आपण पैलतीरी,
 तरी समजू नको आहे आपली मैतरी .

तू आणि मी जाऊ दोघे मंदिरी,
 जर पडल्या अक्षदा अंगावरी ,
 तरच मी होईन तुझी सखी जन्मभरी .

By : पल्लवी पुरोहित

क्रीडाजगत

IND-CAN Cricket Club – by Raj Salvi

Close to 4 years back, I got an idea to start a cricket club comprising mainly of players of Indian origin. There were cricket clubs in the British Columbia Mainland Cricket League from practically every cricket playing country except India - considering that the BCMCL has been operating for the last 80 years! I had observed that most of the Indian players were playing in other clubs and helping them win matches, which included me too. I decided to bring the Indian tricolours into the League.

During an Independence Day gathering of the Bombay Club group I found more like minded people and the idea started to germinate. I gathered several of these players and after a brief meeting the INDCAN Cricket Club was born. Since we had no home grounds, we decided to start practicing indoor cricket first before venturing on to the outdoor cricket with season ball. . I designed the Club logo and the artwork was prepared by another member. The logo comprised of an amalgamation of the flags of India and Canada. At this point the Club had no funds and this is when my sister in Mumbai, who has a garment factory, came to the rescue and donated the caps and flannels with the logo to the Club.

I was nominated the President of the Club and Rashmita, the Secretary. A husband wife combination in my opinion works wonders in such cases! Rashmita organised the delivery of plastic indoor cricket balls from Australia, indoor gym space at Cameron Recreation Centre in Burnaby and I improvised the indoor wickets from plastic plumbing pipes from Home Depot. Necessity is the mother of invention! We were in business by January 2007. Since then we have played indoor cricket every Sunday from September to April.

We were not allowed entry into the BCMCL as we did not have our own home grounds. Initial disappointment turned to determination and we lobbied the Burnaby Parks & Recreation to put forth our claim for a home ground. Our membership at that point had topped 33 which gave us the strength to approach the Burnaby Mayor. Surprisingly the Parks & Recreation Council heard our plea for more cricket grounds in Burnaby and allotted IND-CAN Cricket Club a new cricket ground in their master sports field plan. The news made it into Burnaby Now newspaper. However, we still could not get entry into the League. We continued to play indoor cricket and kept the morale high of our members by organizing get-togethers for Diwali and New Year, picnics and a camping trip to the Okanogan. An IND-CAN family emerged where lasting friendships have been made and the bond grew between all members families. And in the absence of a field, we die-hards played cricket on gravel grounds at the Burnaby Sports Complex. The IND-CAN website was launched at www.indcan.org.

For a couple of seasons we played as a team under another cricket Club until we received the most exciting news – we were accepted into the League in December 2009. We were allotted the Burnaby Sperling grounds as our own home grounds. An idea had become into a reality!